

SERVUS CLUJ, VINERI, 8 OCTOMBRIE, 2010

Ovidiu Avram forțează granița picturii de lumină dincolo de spațiul fantastic

Adina Fartușnic

A desenat afișe pentru Solidaritatea poloneză, s-a implicat în revoluția din Ungaria și a intrat în conflict cu autoritățile germane. Apoi și-a regăsit țara după un lung periplu prin Europa. Ovidiu Avram figurează în „Lexiconul artiștilor fantastici”, un top al primelor o mie de personalități ale tuturor timpurilor

A fugit din România cu un an înainte de Revoluția din '89, frustrat că aici singurătatea artiștilor atinsese cele mai înalte culmi. „Era greu să vii în contact cu tendințele din Occident. Nu atât cenzura te deranja, puteai să pictezi orice, că tot nu înțelegeau. Însă eram ruși de lume, iar eu voiam să văd. Așa am hotărât să-mi iau lumea în cap”, își amintește Ovidiu.

„Actul artistic nu este unul singular. Nu faci pictura pentru tine. La capătul celălalt te așteaptă cineva căruia trebuie să-i comunicî gîndurile tale”.

Haihui prin Europa

A ajuns întâi în Polonia, unde se putea călători fără prea mari probleme, cu un pașaport valabil 20 de zile, și a rămas acolo o jumătate de an, timp în care a fost dat în urmărire în ambele țări. Deși stătea ilegal în Polonia, picta și făcea restaurări. „Era cu puțin înainte ca sindicatul Solidaritatea să preia puterea. Am avut mai multe tentative de trecere a frontierei, dar nereușite. Cei de la Solidaritatea mă sprijineau, deși autoritățile îi fugăreau și pe ei. Pentru sindicatul liber polonez am făcut în acele luni grafica la afișe”, a povestit artistul. Tot datorită celor de la Solidaritatea a reușit să plece din Polonia în... Ungaria. Plecase spre Vest și se întorcea în Est. „Numai pe apă nu am încercat să trec granița, fiindcă ungerii n-aveau mare”, glumește Ovidiu. Dar a reușit să ajungă la München, apoi la Köln. A pictat, a expus cu succes, dar după patru ani a ajuns la concluzia că drumul său artistic este în România. „Din păcate, nu știu cum se face că peste tot pe unde m-am dus, am ‚reușit’ să intru în conflict cu autoritățile. La fel s-a întâmplat și în Germania. Pe de o parte, incidentul cu autoritățile locale, iar, pe de alta, lipsa prietenilor, a găștii, a cafenelelor, m-a derterminat să mă întorc în țară. Mă săturasem, Occidentul nu era de mine”, mărturisește.

Din nou acasă

Pictorul s-a întors acasă, la Cluj. Era în 1992, o perioadă destul de tulbură, dar ce mai conta? Revenea acasă, la prietenii, la atelierul său. La pictura sa, care e destul de laborioasă. „Practic o pictură suprarealistă, puternic ancorată în figurativ. Sunt mereu altul, dar mereu același”, mărturisește artistul.

Destinul cultural

În concepția artistului, destinul cultural al Clujului, Ardealului și chiar al României este în pericol; se declară dezamăgit de prezent, iar viitorul îl vede sumbru. „Avem o tradiție serioasă în domeniu, dar prezentul mă dezamăgește. Cu viitorul, rămâne de văzut. Luăm parte la acest divorț al culturii cu spiritualitatea”, a spus el.